

מסכת זבים

פרק ב

א. הכל מטמאין בזיבה, אף הגרים, אף העבדים, בין משחררין בין שאינן משחררין, חרש, שוטה, וקטן, סריס אדם, סריס חמה. טמטום ואנדרוגינוס, נותנין עליהן חמרי האיש וחמרי האשה, מטמאין בדם באשה ובליהן באיש, וטמאתו בספק:

ב. בשבעה דרכים בודקין את הזב עד שלא נזקק לזיבה. במאכל, במשתה, ובמשא, בקפיצה, בחלי, ובמרצה ובקרהור. הרהר עד שלא ראה או שראה עד שלא הרהר. רבי יהודה אומר, אפלו ראה בהמה, חיה ועוף מתעסקין זה עם זה, אפלו ראה בגדי צבע האשה. רבי עקיבא אומר, אפלו אכל כל מאכל, בין רע בין יפה, ושטה כל משקה. אמרו לו, אין כאן זבין מעתה. אמר להם, אין אחריות זבים עליכם. משנזקק לזיבה, אין בודקין אותו. אנסו וספקו ושכבת זרעו טמאים, שרגלים לדבר. ראה ראיה ראשונה, בודקין אותו. בשניה, בודקין אותו. בשלישית, אין בודקין אותו. רבי אליעזר אומר, אף בשלישית בודקין אותו, מפני הקרבו:

ג. הָרוּאָה קָרִי, אֵינּוּ מַטִּימָא בְּזִיכָה מֵעַת לָעַת. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,
יוֹמוֹ. נִכְרִי שְׂרָאָה קָרִי וְנִתְגַּיֵּר, מִיָּד הוּא מַטִּימָא בְּזִיכָה. הָרוּאָה דָּם
וְהַמְקֻשָּׁה, מֵעַת לָעַת. וְהַמֶּכָּה אֶת עַבְדּוֹ יוֹם יוֹמִים, מֵעַת לָעַת. כָּלֵב
שְׂאֹכֵל בְּשֹׁר הַמֵּת, שְׁלִשָּׁה יָמִים מֵעַת לָעַת, הֲרִי הוּא כְּבָרִיתוֹ:

ד. הִזָּב מַטִּימָא אֶת הַמְשָׁכָב בְּחֻמְשָׁה דָּרָכִים, לְטִימָא אָדָם לְטִימָא
בְּגָדִים. עוֹמֵד, יוֹשֵׁב, שׁוֹכֵב, נִתְלָה וְנִשְׁעָן. וְהַמְשָׁכָב מַטִּימָא אֶת
הָאָדָם בְּשִׁבְעָה דָּרָכִים לְטִימָא בְּגָדִים. עוֹמֵד, יוֹשֵׁב, שׁוֹכֵב, נִתְלָה,
וְנִשְׁעָן, בְּמַגָּע וּבְמִשָּׂא: